

съ голѣмо удоволствие“. За всѣки случай, не бива да се бавимъ повече въ грижитѣ си за свѣстяване и въздигане на народа. Тъкмо истинскитѣ водачи би трѣбвало „не само да се ползватъ отъ наличнитѣ обстоятелства, но и да ги предизвикватъ“. За жалость, ние българитѣ, „не само не сме прегърнали обстоятелствата, но често мнозина съ своето противодействие парализуватъ ревността на охотницитѣ.“ И предъ Априлова, комуто тѣй често разкрива сърдцето си, Селимински изказва огорчението си отъ липса на решителни мъже, способни да сплотятъ народа ни противъ неговитѣ най-опасни врагове. „Толкова народи се хвалятъ съ свободно отечество и съ народна автономия, а пъкъ ние леко пренасяме като виждаме лицето на България опозорено, тѣлото разкъсано, царската мантия промѣнена въ дрипи, а златния скиптеръ, който блещѣлъ нѣкога, захвърленъ съ презрение. Тази идея е изоставена въ скотския позоръ на нечестивия варваринъ, неподкрепена и безъ утѣха. . . Е! колкото далечъ бѣгаме отъ тази идея, толкова ни преследва непризнателността. Кждето и да отиваме, навсѣкжде ни преследва гризението на съвѣстѣта, чието наказание ще избѣгнемъ само тогава, когато отдадемъ справедливо възнаграждение на нашата майка.“

Селимински явно стои подъ внушението на Венелиновата апотеоза на древна България и на Априловия зовъ за изпълнение на дълга къмъ българската пробуда. Единия и другия виновникъ за национално раздвижване на българитѣ той изрично славослови преди това. И дълга си той ще помни всѣкога, загриженъ да задоволи строгитѣ повели на съвѣстѣта си. Залѣгайки да облекчи сждбата на бѣжанцитѣ българи въ Ромъния презъ 1837 г., когато колониститѣ въ голѣмитѣ си затруднения се обръщатъ за съдействие къмъ него, той мисли: „Работитѣ бѣха много заплетени. Ако успѣяхъ да ги освободя отъ това положение, би било божествено дѣло и бихъ се считалъ за спасителъ на своитѣ съотечественици. Ако ли пъкъ нѣмаше възможность да имъ помогна, щѣхъ да бжда съ покой на съвѣстѣта, че употребихъ за това всички усилия“. Той слуша гласа на съвѣстѣта си и напрѣга воля и мисль до степенъ да преодолѣе всички спѣнки и да тържествува заедно съ победата на правото българско дѣло.

Чувствителенъ за всичко, което досѣга интереситѣ и